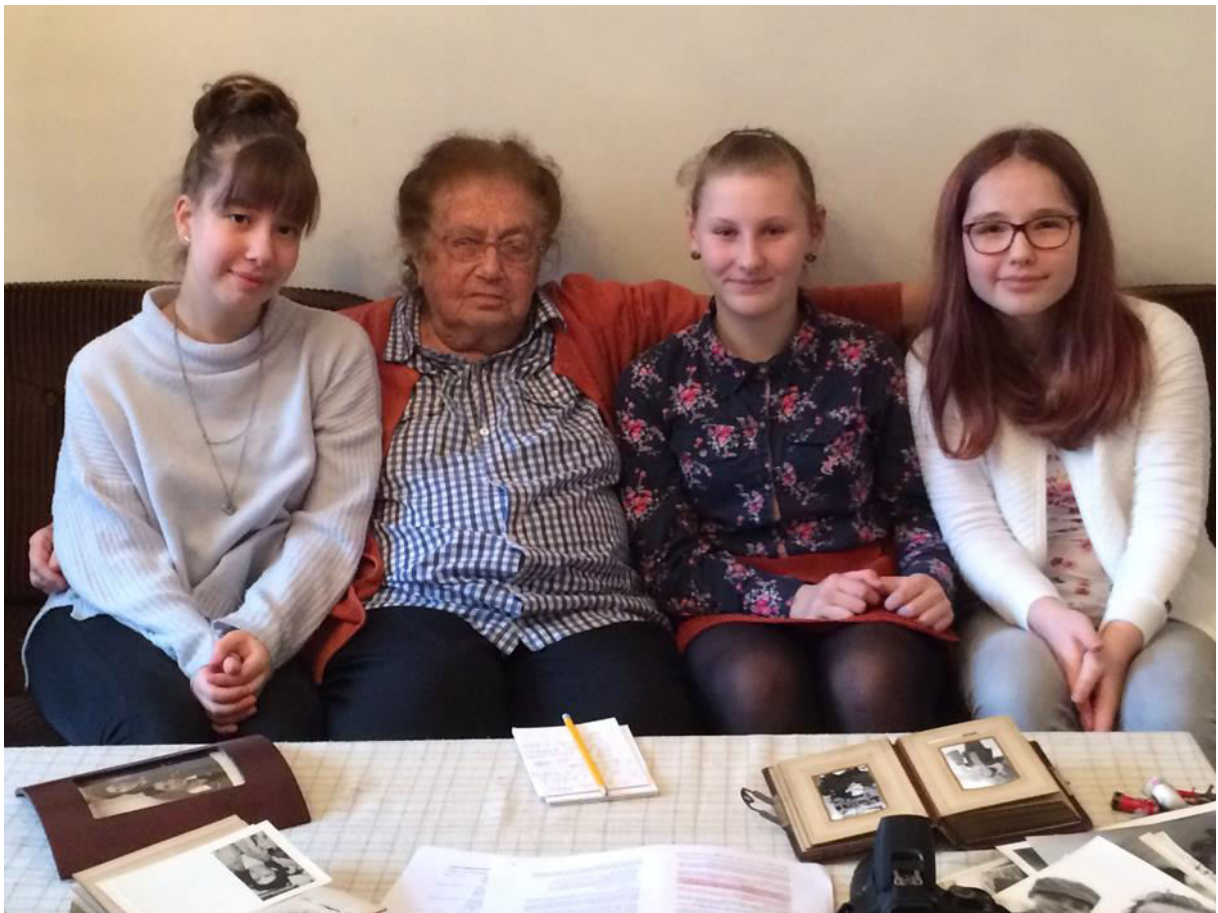

PRVNÍ ČESKOSLOVENSKÁ KAMERAMANKA

Věra Štinglová

Autorský tým: Viktorie Hrabánková, Alžběta Antošíková, Samuela Hurtíková, Eliška Kořínková

Pod pedagogickým vedením: Magdaléna Kafková

ZŠ Fr. Plamínkové, Fr. Křížka 2, Praha 7

Dne 14. března 2018 jsme přišly navštívit paní Věru Štinglovou, rozenou Arnsteinovou. Narodila se do židovské rodiny dne 26.8 1928.

Narodila jsem se v Praze 7 a chodila jsem do školy v ulici Plamínkové. A to tenkrát byla dívčí škola.

Pátou třídu už jsem nemohla dodělat, protože byl rok 1939 a my jsme kvůli svému původu nesměli chodit do školy.

Za války všechny Židy vyhnali do koncentračních táborů, paní Věra s rodinou jela jedním z prvních transportů do polské Lodže, pak přešli do Osvětimi. Tehdy ještě netušili, co si na ně osud přichystá, a co všechno prožijí.

Já jsem vždycky věděla, že mě maminka nemůže utěšit, ale říkala jsem jí: „Přežijeme do zítřka?“ „Přežijeme,“ odpověděla maminka. To jsem potřebovala slyšet, i když jsem věděla, že mi nemůže pomoci. Pud sebezáchovy je nejsilnější pud.

Potom co paní Věra se zbytkem rodiny přežili ty hrozné věci, které se děly v koncentračních táborech, snažila se znovu žít normální život. Znovu začala studovat a šla si za svým snem.

Já jsem měla hrozně ráda fotografie, prohlížela jsem si stará alba, pak jsem si řekla, to by bylo hezké řemeslo, co kdybych byla fotografka.

Mně se líbilo ještě pokračovat, ať to jsou pohyblivé obrázky.

Chtěla jsem na filmovou fakultu, jenže tam nebyli zvyklí přijímat ženy, to byla doména mužů.

V 50. letech se paní Věře podařilo získat práci kameramanky v Československé televizi. Zaměřila se na dětské vysílání.

Kamera vážila 8 kg a zvuková 14kg. Musela jsem to umět utáhnout, aby mi neříkali, ty jsi žena, ty nemůžeš.

Jako kameramanka se dostala do nejrůznějších zemí, dokonce s sebou někdy brala i své děti.

Mohla jsem cestovat, na východ samozřejmě, ale tenkrát to tak bylo. Cestovat na východ znamenalo také Mongolsko, Alžír a tak jsem se jednou, dvakrát za rok někam dostala.

Při své práci zažila i nebezpečné situace.

V zaměstnání nemůžu být v sukni, vždyť já lezu na tygří klece. Potřebovala jsem natočit, jak na mě tygr cení zuby. Pán ošetřovatel v ZOO mi řekl: „Vylezte na tu klec a prostrčte objektiv.“ To bylo báječné, to jsem natočila. Pak mě začal navigovat: „Lezte trochu doprava.“ Později jsem se ptala, proč mě takto směřoval. A on odpověděl: „ Tam, kde jste ležela, je ta klec rezavá.“

Paní Věra nám předala životní zkušenost, kterou uplatňovala ve své pracovní kariéře.

Jsem ráda, že jsem mohla dělat zaměstnání, které mě baví, všem to doporučuji. Ať jste šťastné v zaměstnání, protože jste tam hodně hodin.

